

Onbekend Sarlat

12 augustus 2022

Een van onze gasten vroeg me laatst waarom ik zo weinig over de Perigord schrijf. Een voor de hand liggende vraag, waarop ik een duidelijk antwoord heb: er is al zo ontzettend veel over geschreven. Wat zou ik daar nog aan toe kunnen voegen? Dat de Perigord uit vier regio's bestaat, die elk een eigen kleur hebben? Dat het gebied rond Sarlat de *Périgord noir* heet vanwege de vele donkere eikenbomen? Welke stadjes en dorpen een bezoek waard zijn? Dat soort feiten en feitjes, plus alle bezienswaardigheden, staan keurig vermeld in de vele tientallen

gidsen, boeken en VVV-brochures, die overal te koop zijn. Maar let op: met online kopen, daar moet je mee uitkijken.

Vorige week zag ik op internet een advertentie over een boek over Frankrijk dat vakantiegangers op nog onbekende plekje wijst, en op interessante tochtjes die ze vanuit die plekjes kunnen maken. Precies wat wij zochten! We zijn vaak in Frankrijk en maken graag tripjes naar streken en plaatsen die we nog niet eerder bezocht hebben en die niet in elke gids staan. De auteur belooft met zijn informatie en unieke tips de lezer *'meer geluk in het leven'*.

Ik geef toe, die belofte had een belletje in mijn hoofd moeten doen rinkelen. Maar het bleef doodstil in mijn bovenkamer. Reclame werkt, óók als je denkt dat je er immuun voor bent. Zonder ook maar een ogenblik na te denken bestelde ik het boekje. Een dag later lag het op de deurmat. Na tien seconden bladeren wist ik genoeg: ik was erin getrapt. De 'auteur' doet niets anders dan leuteren over zijn favoriete plekjes, die helemaal niet onbekend zijn. De 'informatie' die hij verstrekt is dat evenmin. Aan het eind van zijn lyrische loftuitingen word je ongevraagd getrakteerd op een 'bonus'. Die bestaat uit een lijstje derderangs chansons. Tenslotte, als klap op de vuurpijl, wordt de lezer *'bon route'* gewenst. *Bon route*, het staat er echt.

Maar genoeg over de miskoop, terug naar de vraag van onze gast, met wie we intussen bevriend zijn geraakt. Ik heb beloofd hem een klein plezier te doen en iets te schrijven over Sarlat wat niet in elke gids staat.

Foto linksboven: Sarlat, centrum, Place de la Liberté, op marktdagen. Plezierige ambiance.
Dan mag het er wat mij betreft druk zijn. Overige foto's: Sarlat, de westelijke wijk

Sarlat wordt in elke gids de ‘parel’ van de Périgord genoemd. Daar ben ik het mee eens, maar ik wil er wel iets aan toevoegen wat de gidsen verzwijgen: alleen op bepaalde tijden. In voor- en najaar is het er goed toeven. Maar ’s zomers moet

je er alleen vroeg in de ochtend zijn. Dan is de temperatuur nog aangenaam en struikel je niet over de toeristen. Het centrum is een juweeltje, ongekend prachtig, bijzonder goed geconserveerd. De *Place de la Liberté* mag je niet missen, alleen al niet vanwege het geboortehuis in Renaissancestijl van Etienne de La Boétie (1530-1563), boezemvriend van filosoof en schrijver Michel de Montaigne. Zijn *Vertoog over de Vrijwillige Slavernij*, geschreven op 18-jarige leeftijd, is nog altijd actueel en zeer lezenswaardig. Vanaf een uur of twaalf wordt het doorgaans erg warm en kleurt *de parel* zwart van vakantieangers. Met dat euvel kampt overigens heel Frankrijk tijdens het hoogseizoen. Een paar weken geleden kreeg ik een appje van een vriend, die samen met zijn vriendin, bezig was de Provence te verkennen. ‘Vandaag’, schreef hij, ‘staat Avignon op ons lijstje. Prachtige, historische stad, maar gigantisch druk’. (...) ‘In de straten lopen lieden rond die zich als Mickey Mouse verkleed hebben, waardoor je je in Disneyland waant’. En: ‘Door een overvloed aan winkels en eettentjes heeft het historisch centrum van de prachtige *Place de l’Horloge* veel van zijn oude charme verloren’.

Vrienden en gasten die ‘s zomers Sarlat willen bezoeken, maar de drukte willen vermijden, raad ik aan zich naar de wijk te begeven die ten westen van de hoofdstraat *Rue de la République* ligt. Deze bij de massatoerist onbekende buurt heeft haar authentieke karakter bewaard. Hier klopt wat mij betreft het hart van de oude, middeleeuwse stad. Ik noem slechts een paar straten: Rue de La Boétie, Rue des Consuls, rue de la Charité, maar er zijn er veel meer waarvan ik de naam niet heb onthouden. Nergens vind je kraampjes die kitsch en toeristenprullen verkopen. Hier kun je op je gemak rondsleren in smalle steegjes, schilderachtige straatjes en genieten van middeleeuwse en Renaissance architectuur. Oude kloosters en statige herenhuisen, *hôtels particuliers*, herinneren aan het roemrijke verleden van de stad. Godzijdank ontbreken hier winkels, terrassen, ijszaken, cafés en eettentjes. Dat houdt de massa op veilige afstand. Zoals u kunt zien, heb ik een paar foto’s geplaatst die een indruk proberen te geven van dit stille, sublieme stadsdeel. Zonder commentaar. De beelden spreken voor zich. Hoop ik.